

Պագր աւեր տուն ունեմ, ջան...
Իմ դուշմանին սախտ կանեմ, ջան...

Իմ լարը խոռով դնաց, ջան...
Էն պագր սարով դնաց, ջան...
Ես ծիտ դառաւ, նա՛ կաբավ, ջան...
Էն սարով թուով դնաց, ջան...

Ճաղացս պանի, պանի, ջան...
Դարդից բունտ չի տանի, ջան...

Քո պես մորը ինչ ասեմ, ջան...
Որ ինձ մարթու չի տալի, ջան...

Ախպերս ծառի տակին, ջան...
Սաղմոսը կոան տակին, ջան...
Սաղմոսը դիր ա դառե, ջան դյուլում, ջան, ջան...
Լեզուն ըլլու ա դառե, ջան ծաղիկ, ջան ջան:

«Ջանգլուումներէ» խոսքերը հագորդել և
դպրագրքակ ԱՆՏԱ և Մովսէս Մովսիսյանները:

ԽԱՂԵՐԳԵՐ, ԿԱՏԱԿԵՐԳԵՐ, ՀԱՆԳԱՎՈՐ ԱՍՈՒՅԹՆԵՐ

Ասա՛ վեց-վեց, ջանդ ինզնի ցեց:
Ասա՛ օխաւ-օխաւ, ինզնես ջան կողքը:
Ասա՛ ութը-ութը, քրքրես ուղաի պուրթը:
Ասա՛ տասը-տասը, առանաս մուլի հարսը:

Մեկ, էրկու, իրեք, ;
Համեցեք, կերեք,
Ութը, ինը, տասը,
Թթու թանի սպասը:

Ուրբաթ, շաբաթ, դիրադի,
Մամեն ինձի կթադի:

Այ Օվանես, Օվանես,
Չափառի աակ ճուսեր հանես:
Ես կոխընեմ, դու հավաքես,
Էս ի՞նչ մարթ ես, Օվանես:

Ջան, ջան դիրադի,
Վայ էրկուշաթի,
Մամա ջան, մամա,
Փոքս կցավի,
Շկուլա չեմ դնա:

Տմրը, ամրը հարսանիք,
Դիփ դնացին, ես մնացիմ:
(ասում են ունեքը թմրելուց):

Չուլաի-չուլաի, չուլ քցի,
Փոխանը հանի, դեն քցի,
Եփոր մարթու տուն կդա,
Առչկում սուփը քցի:

Լղար-մղար մոնթ Յուզբաշը
Կես քիշերին կերավ խաշը,
Նստած քնավ մինչե ճաշը:

Յուրա ա, ցուրա ա, մրսում եմ,
Ծոցս հաց կա, ուտում եմ,

Ախչիկ կտաք, կպաշեմ,
Չեք տա, ջան պես կհաշեմ:

Ճարը-ճրաք երեխես,
Ամալ դարման էրեխես,
Դարդ մոռացնող էրեխես,
Դարդի հինգեր էրեխես:

Էրեխես չիլի, ինչ կիլի,
Մամի անդաճը դինջ կիլի:

Մտիկ արա, հա՛,
Աչկերա կհանեմ,
Տեղըմը կորեկ կցանեմ:

Դան, դան, դանոցը,
Մեղրով լիքը քթոցը,
Սե օչխարի ամակը,
Մութը ասնը ճրադը:
Հայդա, փախնենք, նորահարս:

Ծիտ եմ, ծիտ եմ, ծլվլում եմ,
Ադունակ եմ, կլվլում եմ,
Հսր մորթած եմ, մոր կերած եմ,
Ադիդ քվոր լաց իլած եմ: Թը՛ռռ...

(Երեխաները շուրջ բռնած, ձեռքերը իրար
վրա դարսելով ու ձեռքի կաշին քաշելով, ասում
են վերի քառյակը: «Թը՛ռռ»... բացականչությամբ
վրա ձեռքերը բարձրացնում են):

ՇԱՏԱԽՈՍԻ ՄԱՍԻՆ

Ով շատ խոսի, ըլլելի,
Օչիլ ուաի կոճրաալի,
Շան պոչ ուաի,
Ախպրից ճուր խմի:
Լեզուին աչառ քցենք,
Բալանիքը դեն քցենք:

* *
 Էքուց դիրազի ա,
 Կոկոն քաղելու ա,
 Կոկոն քաղեմ, դեդին աամ,
 Դեդեն ինձի գաթա աա,
 Գաթեն աանեմ շորանին աամ,
 Չորանն ինձի մի զառ աա,
 Գառը աանեմ ասսուն աամ,
 Ասառժ ինձի ախպեր աա:
 Ախպեր, ախպեր, ջան ախպեր,
 Գոակի ծերին արրեշում,
 Արրեշում չիլի, կազ իլի,
 Աուփրի ծերին սազ իլի:
 Հավերին հավա կաանք,
 Ղազերին բակա կաանք,
 Թուրքի ազին ճուր կաանք,
 Ուռվ խփած, շուռ կաանք:

* *
 Ախշի պարոն Կաաինկա,
 Ուրա շունես բաաինկա,
 Ղափա մեշին սեր չիկա,
 Պերանըմա համ չիկա,
 Ղզլար քու պես կին չիկա:

* *
 Դաշտեմուրովանց Մակոն
 Լավ էր պար դամ շալախոն,
 Իրա բոյր պսակ-մսակ,
 Ուներ խոմ շաա կարճիկ,
 Կլոխը միշա պառա կտար,
 Ոնց որ իլեր պուրթի կծիկ:
 Էրկուշարթի՝ ծոաիկ օր ա,
 Իրեքշափթի՝ աաշաի օր ա,
 Չորեքշափթի՝ հաց կթխեմ,
 Հինգշափթի՝ համամ կվառեմ,
 Ուրաթը՝ թուրքի գիրադի,
 Շարաթը՝ շհուդի դիրադի,
 Գիրադին խո մեր գիրադին,
 Ասա, աեսենք, ի՞նչ պան անեմ:
 (Ժուլ կնոշ վերարերյալ):

Իմ անուշիկ ազշիկ սիրուն,
 Քեզ սիրեցի ես թաքուն,

Դու հե՛ր արար աշկարա,
 Որ մենք դառնանք մասխարա:
 Խելք շմնաց իմ զլխում,
 Ման եմ զալիս ես արաում
 Ախ իմ սիրուն սիրահար,
 Մենք հե՛ր դառնանք մասխարա:

ԱԶԱՏՅԱՆՑ ԽԵՉՈՒ

—Ազաայանց Խեչո ըրձա,
 Գինիա ծախա՞ր, թե՞ հալա կա:
 Քիչինիքս որդե՞ ծախեմ,
 Կլխիս հազար մե ըալահ կա:
 Ուզում եմ սովդի խփեմ,
 Մեաե էժան մոշալա կա:

—Ազաայանց Խեչո ըրձա,
 Կյանքա, ասա, ո՞նց ա:
 Քրազերին զոավ խփավ
 Կյանքը շաա աժվարացավ:
 Գնա, հիմի կնիկ պահի,
 Կպել ա, թե շլապա առ:
 Ախր, շլապեն որդիա՞ն կա,
 Հաքըմըս շլապ չկա:
 Անաեր մնա շլապեն,
 Հեան էլ նրա մոզոնողը,
 Արքայություն չի տեսնի
 Շլապեն մոդ քցողը:

ԷՐԿՈՒ ՍԻՐԱՀԱՐ

Ազշիկը.—Իմ ազիզ հինդեր, իմ սրաի հինդեր,
 Էա քանի հանդամ էսօր անց կացար,
 Աչքերա քցած մեր առնի վրեն,
 Սրաիա մեջ պահած անուշիկ միաքեր:
 Հեր շես ներս զալի, իմ հալից հարցնում,
 Ախր շես ասում, թե ո՞նց եմ ապրում,
 Կոնե դաս, սրաիա ցավիցը խոսես,
 Մեկ-մեկ ինձ պատմես, սիրադ հովաքնես:
 Ինձանից հարցնես, զարդերս քրքրես,
 Սա էլ քեզ պատմեմ, մխիթարվեմ:

Տղեն.—Իմ ազիզ օրյորդ, ախր ո՞նց անեմ,
 Որ քու աան վրեն ճամփա ուաց անեմ,
 Թե իրիկունը դամ, ծնողքա տանն են,
 Թե կես քիշերին՝ քունա խանդարեմ,
 Թե առավոտ դամ՝ խալխր կխոսես,
 Չար լեզուները մեզ կբամբռանեն,
 Աազ քաղաքով կըխայտառակեն:
 Դե ասա, ազիզ, էլ ո՞նց տնեմ:

Սոնեն, Վանեն քնած են,
Վարթը էրեսին փռած են.
Ով սր տեսավ՝ հիացավ,
Մամի աչկը լիացավ:

Աչկ չրկայնի, թող քնեն,
Լավ էրաղներ թող տեսնեն.
Էրկու շարմաղ քնած են,
Վարթը էրեսին փռած են:

Ձ Մ Ե Ռ Ը

Էս սարի ինչ շառ ծքվար,
Զիլի՞ մեղ ախպիրացար.
Քու ցուրախցը լավ կերանք,

Մինչի բողաղ կուշտացանք,
Զես թողնում աչկ պաց անենք,
Բաղերը կարքի քցենք.
Էնքան մեղ վնաս տվար.
Հաշվելու չիկա հընար,
Թե ախպեր ես, նամուս կա,
Վախաա էկավ, հերիք ա,
Փասսու-փուսետ հավաքի,
Մեր տունիցը տուս պըրծի:

Այս ոտանավորը հորինել է այգեպան Ղարա Օվակիմանց Օվանեսը, (Ռումանոս Մելիքյանի հայրը) 1905 թ.:

Այդ աարի ձմեռը Ղզլարում ձգձգվեց, բաղմանչիններ սկսեցին անհանգստանալ, քտնի ոը տեող ցրաերը հնարավորություն չէին աալիս այգիները ժամանակին բացել:

Ա. Ռ. Ա. Ծ - Ա. Ս. Ա. Ց Վ. Ա. Ծ Ք Ն Ե Ր

Ախչիկը մարը կքաշի, աղեն՝ հորը:
Ախչիկը աան վարթն ա:
Ախչիկը ուրիշի ապրանք ա:
Ախպերը ախպորն ասավ՝ հալա մե հեսար աեսենք,
Եղով էլի ախպեր ենք:
Ախպերն ասավ քուր շունեմ, քուրն ասավ՝ իմ ախպոր աընը վկա:
Ակաս մակաս, էտ էը պակաս:
Աղ ու հաց, սիրաը բաց:
Ամանը լպուսի, ոը կնիկը սիրուն իլի:
Ամաովա հասած աանծը աշունք չի աեսնի:
Ամաովա փուշը, ձմեռովա նուշը:
Ամեն իոսակ իրա տեղը ունի:
Ամեն ծաղիկ իրա հոսը ունի:
Ամեն կինի ճուր չի վե կալնի:
Ամեն մաըթի շապիկը իրա շանին մոտիկ ա:
Ամեն մարթ իրա դարդից կիոսի:
Ամեն մարթ իրա էշն ա քըշմ:
Ամեն մարթ իրա կլխի տերն ա:
Ամեն պանի սկիպրն ա սոժար:
Ամեն պանի վերջն ա կովական:
Ամեն պան իրա կիծը ունի:
Ամեն պան իրա վախաը ունի:
Ամեն օր պաթա չի ուսովի:
Անեծկը անիծողին կասոնա:
Անկին քտըր ցեիու, մն էլ կին ունի:
Անըմը կա, ամանըմ չկա:
Անհունար մարթի լեղուն ծիք կիլի:
Անծրեից փախամ, կարկուտին ոասա էկամ:

Անճարը կերավ րանշարը:
Աննամուսի էրեսին թքան, ասավ՝ անծրե ա շաղըմ:
Անպան թուրը կժանգոտի:
Անպեակ ծառը քոքից կկարեն:
Անպաուղ ծառին քաը քցող չի իլի:
Անսիալ մարթ չի կա:
Անաեր օշխարին կելը կաանի:
Անաղա ծնողքը մե գարգ ունի, աղաաերը՝ հաղար:
Անցկացած պանին մի աիսուղի:
Անցկացած պանի քամագից չեն ինգնի:
Անցկացած օրին օր չի հասնի:
Անուշ հոսը վարթից կուղեն, մարթկուծյունը՝ մարթից կուղեն:
Անիորձ հրեշտակից վորձված սատանեն լավ ա:
Աշխարքը ծով, մեղ ամա սով:
Աշխարքը նարգիվան ա, մինը վերե ա հեծնըմ, մինը՝ ցած պուրվում:
Աշխարքը շարի ա, անկայնել պուուտ ա կալի:
Աշխարքը՝ ամակ, դոշաղը տանակ:
Աշխարքի սուաը շաա ա, քանց թե օղորթը:
Աշխարք շնողն ու քանդողը՝ չեղուն ա:
Աշխարքս ինչպես էկել ա, էնպես էլ կեթա:
Աշ ծեուով տուր, ոը ծախը չիմանա:
Աշկից հեռու, միտկից հեռու:
Աշքի աեսածը սիրաը կուգի:
Ապրել կա՝ էրկաթ ա, ապրել էլ կա՝ էրծաթ ա:
Առանց կրակի մուլի չի իլի:
Առանց շուն կեղ չի իլի:
Առանց սանշանքի ապրուսա չիկա: